

72 p. m. allramildilegast að samþykkja, að selja megi kirkjujörðina Hörgsdal tilheyrandi 30. júní. Helgastaðaprestakalli í Skútustaðahrepp í Þingeyjarsýslu í norður- og austurumdæmi Íslands að jarðaskiptum fyrir jörðina Laugasel í Helgastaðahrepp sama staðar, þannig að hin fyrnefnda jörð sje framvegis álitin sem bændaeign með tilliti til allra gjalda, en aptur á móti sæti hin síðarnefnda jörð sömu kjörum, sem aðrar kirkjujarðir.

Þetta er hjer með þjónustusamlega tjáð yður, herra landshöfðingi, til þóknanlegrar leiðbeiningar og birtingar.

Auglýsing.

73 12. júlí. Í júlímánuði 1879 fór gufuskipið *Jeanette* frá vesturheimi til norðurlandsins og hefir síðan ekkert til þess spurzt. Það hafði reiða eins og barkskip, bar 420 registertons, risti fremur djúpt og var langt til að sjá. Það var skarpt í botninum, kinnungarnir að framan lagðir með þykum járnlangjum, há káhetta aptan á skipinu.

Hafi nokkur orðið var við þetta skip eða brot úr því, er hann beðinn að senda hingað sem fyrst skýrslu um það, og hefir stjórn Bandaríkjanna í vesturheimi heitið verðlaunum fyrir sjerhverja þá fregn, sem getur leitt til að fá áreiðanlega vissu um, hvað orðið hefir af skipinu.

Landshöfðinginn yfir Íslandi, Reykjavík 12. júlí 1881.

Hilmar Finsen.

Jón Jónsson.

74 15. júlí. — Brjef ráðgjafans fyrir Ísland til landshöfðingja um styrktarsjóð Örms og Wulffs. — Með brjefi frá 18. júlí 1874 var yður, herra landshöfðingi, send staðfesting konungs á gjafabrjefi Örms og Wulffs í minningu 1000 ára hátíðar Íslands og var með því stofnaður 3000 kr. styrktarsjóður handa Suðrurþingeyjar og Norður- og Suðurmúlasýslum, er heitir «styrktarsjóður Örms og Wulffs».*

Í sambandi hjer við er nú sendur reikningur fyrir innstæðu styrktarsjóðsins og mun þóknanlega sjást af honum, að sjóðurinn nú á 4000 kr. í konunglegum 4% skulda-brjefum og 20 kr. 75 a. í peningum, þannig að skilyrðin í 4. gr. skipulagsskrárinnar fyrir, að styrktarsjóðurinn komist í fullt gagn, nú eru fyrir hendi. Ráðgjafinn hefir því hlutast til um, að skulda-brjefin hafi verið rituð í bækur fjárhagsstjórnarinnar sem eign hins nefnda sjóðs þannig, að vextirnir greiðist í júnígjaldþaga ár hvert úr jarðabókar-sjóði Íslands til amtmannsins yfir norður- og austurumdæminu, og hafa þar að auki hinar nefndu 20 kr. 75 a. verið greiddar í aðalfjehirsluna gegn útborgun á sömu upphæð úr jarðabókarsjóði Íslands. Um leið og viðkomandi innritunar-skirteini litra G. fol. 1130 að upphæð 4040 kr. nú er sent yður, skal þjónustusamlega skorað á yður að afhenda það amtmanninum yfir norður- og austurumdæminu, og að hlutast til um að fyrnefnd peningaupphæð, 20 kr. 75 a., verði greidd honum, svo að hann í sameiningu við verzlunarstjóra Örms og Wulffs í Húsavík geti samkvæmt 3. gr. skipulagsskrárinnar tekið að sjer stjórn sjóðsins.

75 15. júlí. — Brjef ráðgjafans fyrir Ísland til landshöfðingja um giptingarleyfi. — Með þóknanlegu brjefi frá 30. marz þ. á. hafið þjer, herra landshöfðingi, sent hingað allra

*) Skipulagsskrá þessa sjóðs er prentuð í stjórnartíðindum 1875 B. 25. bls. 24—25.

þegnlegast bóнарbrjef, þar sem N. N. fer þess á leit að mega eiga stúlkuna A. A.; en með konungsbrjefi frá 17. febrúar f. á. var hann skilinn við konu þá, er hann þá átti, 15. júlí. og honum veitt leyfi til að ganga í nýtt hjónaband, þó ekki með nefndri stúlkunni, er hann hafði orðið hórsekur með.

Af þessu tilefni er yður tjáð til þóknanlegrar leiðbeiningar, að það sjáist af skýringum þeim, er fylgdu bóнарbrjefi N. N. um hjónaskilnað, að fyrverandi kona hans hafi 1879 án nægilegrar ástæðu farið frá honum og neitað því að koma aptur, og að hún hafi 1875 án samþykkis hans farið úr landinu, og getur því ráðgjafinn ekki betur sjeð, en að N. N., þegar hann 1877 varð hórsekur, hafi haft löglega ástæðu til að heimta skilnað. Hin 17. gr. auglýsingar frá 22. febrúar 1875 sbr. við konungsúrskurð 25. maí 1844 virðist því að innihalda heimild fyrir yður til þess að gefa út hið nauðsynlega leyfisbrjef «ad mandatum».

— Brjef ráðgjafans fyrir Ísland til landshöfðingja um borgun fyrir þýðingar á dönsku. — Í þóknanlegu brjefi frá 15. janúar þ. á. hafið þjer, herra landshöfðingi, lagt fyrir ráðgjafann til úrlausnar fyrirspurn frá sýslumanninum í Mýra- og Borgarfjarðar-sýslu um, eptir hvaða reglum beri að borga þýðingar af íslenzku á dönsku á skjölum, sem óskað er, að hann gefi út sem notarius publicus eða yfirvald, sem og, hvort borgunin eigi að tilfalla valdsmanni, eða hvort hana skuli álíta sem aukatekjur, er renni í landssjóð samkvæmt lögum 14. desember 1877. 1. gr.

Með þessari fyrirspurn er að líkindum ekki haft tillit til þeirra útleggunga, sem valdsmenn eiga eptir hinum gildandi reglum samkvæmt brjefi innanríkisstjórnarinnar frá 14. júlí 1854 að láta fylgja íslenzkum skjölum þeim, sem ætlað er til, að verði send ráðgjafanum, og ekki heldur til útleggunga á rjettargjörðum, sem nota skal í hæstarjetti, þegar málum er skotið þangað af hendi hins opinbera, og má í því tilliti, eins og þjer í nefndu brjefi yðar takið fram, álíta þær ákvarðanir, sem nú standa, fullnægjandi. Spurningin verður þar á móti að eiga við útleggunga á rjettarskjölum, þar á meðal strandreikningum og skjölum og prófseptirritum snertandi skipströnd, og við þýðingar á rjettargjörðum í einkamálum, þegar einstakir menn beiðast þeirra.

Ráðgjafinn er yður samdóma um það, að í slíkum málum megi sitja við það, sem ákveðið er í 54. grein aukatekjureglugjörðarinnar 10. sept. 1830 um aðgang einstakra manna til gegn gjaldi, er rennur í landssjóð, að fá vottorð notarii publici um, að þýðingar rjettarskjala sjeu rjettar, og við reglur þær, er gilda um staðfestingu yfir-dómsins á þýðingum rjettargjörða í einkamálum.

Með tilliti til þess, að valdsmönnum er ekki skylt eptir hinum gildandi lögum að semja útleggunga, er einstakir menn beiðast, hafið þjer í fyrnefndu brjefi yðar hreift því, hvort ekki væri ástæða til að gjöra þá breytingu, að það sje gjört valdsmanni að skyldu að framkvæma slíkt starf, ef hann er beðinn um það, og að ákveðið sje, hve há borgunin megi vera, t. d. 1 eða 2 kr. hæst fyrir örkina.

En það er nú hvorttveggja, að skuldbinding til að annast útleggunga, er einstakir menn beiðast, virðast liggja fyrir utan hin eðlilegu takmörk embættisstarfa valds-manna, enda hlýtur ráðgjafinn að vera á þeirri skoðun, að ekki sje ástæða til að leitast við að fá lagaheimild þá, sem líklega myndi nauðsynleg, til að lögleiða ákvörðun þess efnis, sem þjer, herra landshöfðingi, farið fram á. Það getur varla orðið örðugt að fá íslenzku lagða út á dönsku, og þar að auki er hætt við, að ákvörðun um, hvað mest